Minciuna că nu vei putea avea niciodată caracterul lui Hristos

Majoritatea dintre noi am fost învățați să privim admirativ la tot ce a făcut Domnul Isus, la felul Lui de a fi. Am fost înșelați că noi nu vom putea să avem neprihănirea Lui, îndelunga Lui răbdare, blândețea Lui...

Suntem învățați că Domnul Isus a trăit la un standard dumnezeiesc, inaccesibil oamenilor, și că din această cauză nouă, pământenilor, ne sunt permise slăbiciunile omenești. Suntem înșelați că mântuirea stă doar în iertarea păcatelor prin jertfa de la cruce și că la înviere ni se va atribui neprihănirea Lui.

Dacă vrem să aflăm cum a trăit Domnul Isus, ne sunt evidențiate doar lucrurile care nu sunt la îndemâna omului simplu. Ni se arată că El a umblat pe ape, a dat de mâncare la cinci mii de oameni, din doar cinci pâini și doi pești, a înviat oameni, a certat vântul... Am putea spune că a făcut lucruri pe care nici un om obișnuit nu le poate face.

Satan ne înșală prin oamenii aserviți lui, că nimeni nu poate trăi ca Domnul Isus și că această chemare nu este pentru noi. Cuvântul Scripturii ne spune însă, în mod categoric, că trebuie să trăim cum a trăit Domnul Isus. Este o poruncă care trebuie împlinită de fiecare dintre noi. (Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el, cum a trăit Isus. 1 Ioan 2:6)

Domnul nu ne cheamă să înmulțim pâinile, nici să mergem pe ape, nici să înviem morții sau alte lucruri miraculoase. Nu în lucrurile acestea am fost chemați să ne asemănăm cu El, ci să trăim cum a trăit El.

Trebuie să trăim în acele lucruri în care a trăit El și care sunt în puterea oricărui om, lucruri în care fiecare dintre noi poate și trebuie să trăiască cum a trăit Domnul Isus; atât cel născut din nou cât și cel matur în credință.

Sunt lucruri cărora omul nu le acordă importanță, dar pe care Domnul Isus Le-a trăit în relația Lui cu Tatăl ceresc. Aceste lucruri trebuie să le practicăm și noi toți, de la mic la mare, fiindu-ne strict necesare pentru a ajunge la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.

Lepădarea de sine, smerenia, evlavia, neprihănirea... în care El a trăit exprimă frumusețea caracterului Său. Pentru aceste lucruri oamenii L-au disprețuit și nu L-au băgat în seamă. (Odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina. Ioan 3:19)

Suntem chemați să fim plini de admirație față de felul Lui de a fi, să fim atrași de frumusețea inimii Domnului Isus. Dar trebuie și să lucrăm pentru a ne transforma inima

după inima Lui, să ne lepădăm de noi înșine, să fim smeriți, evlavioși, să ne facem robi cum s-a făcut El, să fim îndelung răbdători când suntem batjocoriți, să fim plini de bunătate față de cei ce ne prigonesc, să fim plini de blândețe...

Dacă ne găsim desfătarea în aceste lucruri și le punem în practică, prin ele o să creștem pas cu pas până vom ajunge la desăvârșirea caracterului nostru.

În relația Sa cu Tatăl ceresc, „adevăratul Isus" S-a lepădat de El Însuși, a fost smerit, S-a făcut rob ascultător până la moarte, frica de Domnul a fost plăcerea Lui, a fost evlavios și L-a iubit pe Tatăl ceresc din toată inima Lui.

Sunt mulțimi de oameni care Îl apreciază pentru că le-a dat de mâncare, pentru că i-a vindecat, dar pentru felul cum a trăit El în relația cu Tatăl Său, nu sunt interesați să știe și nici să trăiască așa cum a trăit El. Pentru că Satan ne-a înșelat că este imposibil să trăim cum a trăit El, aceste aspecte din viața Domnului nu sunt băgate în seamă de cei mai mulți dintre noi.

Însă este ușor de observat că în aceste lucruri în care a trăit El ni se cere și nouă să trăim. Dacă vom trăi așa cum a trăit El, vom crește până vom ajunge la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.

Lepădarea de sine

Conform dicționar Dex: Renunțare la interesele sau la ideile personale

În relația Lui cu Tatăl ceresc, Domnul Isus S-a dezbrăcat de El Însuși. (El, cu toate că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși şi a luat un chip de rob. Filipeni 2:6-8)

Lepădarea de sine implică să renunți la interesele tale, să renunți la părerile proprii, la voința proprie, să renunți la replică.

Cu toate că era Fiul Lui Dumnezeu, Domnul Isus nu a avut păreri proprii, nu a făcut ce a vrut, ci și-a supus voința lui Dumnezeu în totalitate.

Definiția lepădării de sine o găsim în viața care a trăit-o Domnul Isus în relația Lui cu Tatăl ceresc. Dacă nu vom avea această imagine a lepădării de sine pe care a practicat-o Domnul Isus, nu vom ști ce înseamnă cu adevărat lepădarea de sine. (Adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine. El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând, și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai. Ioan 5:19)

Domnul Isus i-a ales pe cei 12 ucenici după o noapte de rugăciune cu Tatăl. Dar nici unul nu a fost ales de El ci de către Tatăl ceresc. (Eu am păzit pe aceia pe care Mi i-ai dat; şi nici unul din ei n-a pierit, în afară de fiul pierzării, ca să se împlinească

Scriptura. Ioan 17:12)

El nu a lucrat după gândurile Lui, ci a stat în ascultare și a făcut tot ce I-a spus Tatăl ceresc să facă. Atunci când a spălat picioarele ucenicilor, când a fost slujitorul tuturor, când a dat de mâncare mulțimilor, a fost în ascultare deplină față de ce I-a spus Tatăl ceresc să facă.

A făcut multe vindecări, dar nu a făcut nici o vindecare din inițiativă proprie, toate au fost făcute după cum Tatăl i-a spus să facă. (Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi: judec după cum aud; şi judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis. Ioan 5:30)

Aceasta este rețeta lepădării de sine. Dacă o să-L admirăm pentru felul cum a trăit, o să ne-o însușim și o vom practica identic cum a practicat-o El.

Domnul Isus ne arată cum a trăit pe pământ, ne arată această trăsătură a inimii Lui, care este de o frumusețe desăvârșită. El ne atrage cu această frumoasă trăsătură, ca să ne dorim din toată inima s-o avem și noi.

Am fost chemați să trăim cum a trăit El, să ne lepădăm de noi înșine, cum S-a lepădat El. Aceasta este viața adevărată la care am fost chemați, pentru că viața nouă nu poate să înceapă fără lepădare de sine.

Lepădarea de sine este prima cerință a Domnului Isus pe care trebuie s-o împlinească orice om care vrea să înceapă viața nouă. (Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi, şi să Mă urmeze. Luca 9:23)

Se poate remarca ușor că lepădarea de sine face parte din planul de mântuire, fără de care nu există naștere din nou. Așa a trăit El, S-a lepădat de Sine, El, Mirele nostru și ne cere și nouă să facem același lucru.

Verifică-te! Te-ai lepădat de tine însuți, ai renunțat la valorile omenești? Ai acceptat în totalitate învățăturile lui Hristos? S-au făcut toate lucrurile noi? (Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. 2 Corinteni 5:17)

Diavolul a venit să înșele oamenii cu anumite părți din Sfânta Scriptură ca să ne arate că nu se poate trăi cum a trăit Domnul Isus. Dar se poate, și este obligatoriu pentru mântuire! (Cine nu-şi ia crucea lui, şi nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine. Matei 10:38)

Așa a trăit Domnul Isus, așa trebuie să trăim și noi. Putem constata ușor uitându-ne în jurul nostru că lepădarea de sine este unul din cele mai disprețuite și nebăgate în

seamă lucruri. Să ne întrebăm: Apreciem și ne dorim să trăim în lepădare de sine cum a trăit Domnul Isus?

Această postare este un fragment din broșura „Transformati după chipul lui Hristos”, disponibilă integral și gratuit, în format audio și text. Pentru alte resurse creștine, vizitează https://cuvantcurat.ro. Conținut similar în engleză găsești la https://www.unmodifiedword.com.